

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Margot Torp for en kort bemærkning, nummer to og den sidste.

(Kort bemærkning).

Margot Torp (S):

Mit spørgsmål var: Hvilke instrumenter vil Venstre bruge, når man vil styre inflationen?

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Ønsker hr. Thor Pedersen ordet? Jamen det er jo frivilligt.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Altså styre inflationen kan man gøre på mange måder. Man kan stramme finanspolitikken på to måder: Man kan tage pengene fra borgeren, eller man kan have større disciplin i de statslige udgifter. Så man kan altså vælge den løsning, der siger, at nu er det ikke borgeren, der skal holde for, ved at man tager endnu flere af deres penge, men man skal være endnu dygtigere, have større budgetdisciplin i den offentlige sektor, altså i en regering. Og man skal være meget opmærksom på de erhvervsvilkår, der gælder, hvordan man i virkeligheden sikrer, at erhvervslivet kan få en sådan vækst og produktivitet, at det er med til at forhindre, at der egentlig kommer inflation, fordi den samlede produktion er med til at dække det, der skal fordeles, så vi ikke har en prisafsmitning.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 19.00 med indlæg fra den konservative ordfører, hr. Bendt Bendtsen.

Mødet udsat kl. 17.54

Mødet genoptaget kl. 19.00

Forhandlingen genoptoges

Bendt Bendtsen (KF):

Hvis vi skal kendetegne debatten i dag, så blev en stor ballon pustet op; gassen sivede ud lige så hurtigt, som statsministeren forlod salen her i eftermiddag. Sådan kan man kendetegne denne

førtidsafslutningsdebat, hvor vi har hørt på selvros og skønmalierier.

I dag har regeringen spurgt sig selv om, hvordan de nu selv synes, at de har det med dansk økonomi og beskæftigelse frem mod år 2010. De må jo være i tvivl om deres egen indsats.

Regeringen har meldt ud, at man vil nedbringe den offentlige gæld, forbedre den offentlige service og holde skatterne i ro.

Det Konservative Folkeparti er overordnet set meget enig i målsætningerne. Vi mener dog ikke, at det er nok at holde skatterne i ro, men det skal jeg vende tilbage til. Ser man bort fra det, så er der såmænd ikke noget galt med målsætningerne.

Når vi alligevel rynker på panden, er det naturligvis, fordi at vi ikke har tillid til, at den siddende regering vil være i stand til at levere varen. Og hvorfor så ikke det? Fordi vi har otte års erfaring med regeringen, otte år, hvor man har haft forudsætningerne i kraft af gunstige økonomiske konjunkturer, og alligevel har regeringen ikke evnet at leve op til sine egne mål.

Den helt nødvendige forudsætning er ret enkel. Regeringen budgetterer med, at arbejdsstyrken skal stige med 85.000 frem til år 2010; så bliver der flere skattekrone fra flere beskæftigede til at finansiere de offentlige udgifter. Hvis arbejdsstyrken ikke stiger som forventet, falder regeringens korthus sammen, og skatten stiger.

Og det er problemet. Forudsætningen, den stigende arbejdsstyrke, kommer ikke til at holde med den siddende regering. Regeringens store 2010-plan er blottet for initiativer, der bare tilnærmelsesvis kan sandsynliggøre stigningen i arbejdsstyrken.

Det er også en anden grund til, at det kan være svært at tro på regeringen. Vi har set det før: Løfter om en stigende arbejdsstyrke, som regeringen ikke formåede at indfri. Regeringens resultater de sidste otte år taler deres tydelige sprog. Da den tiltrådte i 1993, var målet en fremgang i arbejdsstyrken på 72.000 personer frem til år 2000. Det skulle muliggøre en forbedret service, samtidig med at skatterne blev holdt i ro.

Men i dag kan vi konstatere, at planerne holdt ikke vand. Den offentlige sektor voksede dobbelt så meget som forudsat, arbejdsstyrken voksede ikke med 72.000, men er derimod faldet med 43.000. Skatterne blev ikke holdt i ro, skatterne er derimod steget med mere end 20 mia. kr. siden 1993 alene som følge af de vedtagne skattestigninger. Det er virkeligheden.